

usleste Fattigmandshytte, uden at Hjærtet banker i mit Bryst af hellig Andagt. Jeg har en Fornemmelse af, at jeg burde drage mine Sko af, — at jeg betræder en Helligdom, hvor de menneskelige Følelser endnu er bevarede i hele deres skønne, ædle Oprindelighed, saaledes som Vorherre i Tidernes Morgen har nedlagt dem i Menneskene. — — — “

Han var kommen ind paa sin sædvanlige lidenskabelige Lovprisning af Landboernes Liv, hvorom Frøken Ragnhild og han i Vinterens Løb havde haft saa mangen varm Debat. Frøken Ragnhild tilstod nemlig ganske aabent, at hun afskyede Livet paa Landet, der efter hendes Mening var det samme som en levende Begravelse; og hun lagde heller ikke Skjul paa, at hun betragtede Bønderne som Væsner, der tilhørte en lavere Menneskekaste, — en Slags snart krybende, snart anmassende, altid ildelugtende Halvmennesker, med hvilke hun ønskede at komme i saa lidt Berøring som muligt.

Ogsaa ved denne Lejlighed bestred hun paa det ivrigste Emanuels Anskuelser. Hun havde lænet sig tilbage mod Bænkens Rygstød og saa nu utvungent smilende op paa ham. Naar mange af disse Bønder — sagde hun — befandt sig saa